

Eclipsreis naar Paaseiland 2010 – deel 2

Wat voorafging.... lees je in deel 1 van dit verslag.

Eclips-dag!

Proloog

De dag voor de eclips is allesbehalve veelbelovend. Regen en storm maken ons somber gestemd. Weersvoorspelling van de taxichauffeur: morgen terug zon! Weersvoorspelling van de brandweercommandant mét internetconnectie: dit weer houdt minstens 3 dagen aan.... Aiaiai, we troosten ons met pisco sour en doen 's nachts alsof we de striemende regen op het dak van onze hotelkamer niet horen...

De ochtend van de eclips: de gutsende regen is alvast opgehouden. We wandelen richting eclipslocatie waar de eerste waarnemers al gearriveerd zijn. Alhoewel het nog behoorlijk hard waait en alles nog kletsnat is, ontwaren we toch al wat blauw aan de hemel. Zou het toch nog kunnen lukken??

Het is zondag, dus hebben we de gelegenheid de lokale misviering bij te wonen. De kerk zit afgeladen vol met eclipsstoeristen en er bestaat geen twijfel over de aard van hun allicht talrijke schietgebedjes. En zowaar, bij het buitenkomen van de kerk blijkt dat blauw meer en meer de overhand neemt aan de hemel...

Sfeerbeelden vanop de eclipslocatie

Ahu Tahai wordt het decor voor onze eclips-belevenis. Iedereen zoekt een geschikt plaatsje uit, kijkers en camera's worden opgesteld en dan is het genieten van de gedeeltelijke fase, onder een steeds blauwer wordende lucht. De eeuwenoude moai's kijken goedkeurend toe...

De lokale bevolking maakt er een traditioneel feest van met dans, muziek en bloemenkransen, en natuurlijk leuke souvenir-stalletjes.

Eclips!

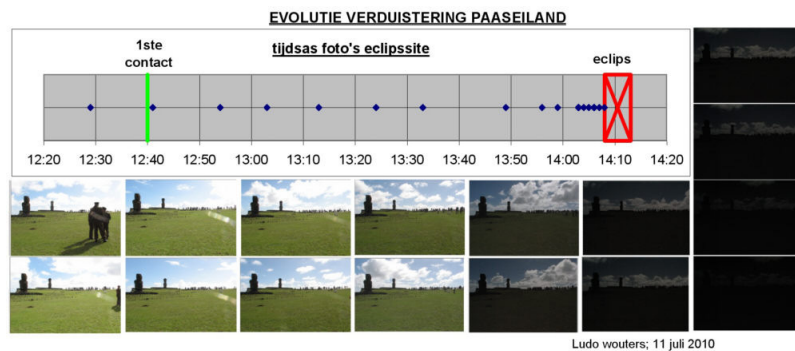

Het wordt stilaan donkerder, het wordt merkbaar kouder, en de spanning stijgt ten top. Gaat het lukken? Alhoewel heel blauw, is de hemel niet geheel wolkenloos... Maar enkele minuten voor de totaliteit weten we het wel zeker: we gaan een totale zonsverduistering zien op het Paaseiland, en de stemming wordt lichtjes euforisch...

En we zien een totale zonsverduistering op het Paaseiland!!!

Hier zie je hoe het licht verandert, vanaf eerste contact tot en met de totaliteit. Ludo Wouters maakte deze compilatie van foto's met vaste camera-instelling (sluiter tijd 1/1600, iso400, diafragma F8)

Epiloog

Nog volop aan het bekomen van de emoties van de geslaagde eclips, en Werner moet CNN Chile al te woord staan...het leven van een reisleader is niet simpel...

We worden getrakteerd op een smakelijke post-eclips barbeque.

Natuurlijk mag een groepsfoto hier niet ontbreken.

En na de misschien wel de drukste dag die ze ooit meegemaakt hebben, keert de rust terug voor de moai van Ahu Tahai...

Chili

Van Arica naar Iquique

Via een tussenstop in Santiago vliegen we van het Paaseiland naar Arica, de meest noordelijke stad van Chili, vlak tegen de grens met Peru. Eén van de merkwaardigste gebouwen in deze stad is de San Marcos kathedraal, ontworpen door Gustav Eiffel.

We verlaten de kust en rijden het binnenland in. Alvorens de hogere sferen van de altiplano op te zoeken, houden we nog halt in San Miguel de Azapa. Daar bezoeken we het museum dat een unieke collectie Chinchorro mummies huisvest. Deze mummies zijn de oudste ter wereld, ouder dan de Egyptische mummies. Ze werden uitstekend bewaard door het extreem aride klimaat in deze streek.

Daarna gaat het steeds hoger de bergen in. Op een hoogte tussen 2000 en 3000 meter houden we halt om de indrukwekkende candelar-cactussen die hier groeien te bewonderen.

Nog net voor de zon achter de bergen verdwijnt, krijgen we Putre te zien, het dorpje waar we 2 nachten zullen doorbrengen. Eens de zon weg, zakt ook de temperatuur pijlsnel. En maken we voor het eerst echt kennis met de koude Chileense winter, in onze niet-verwarmde hotelkamer op 3600 meter hoogte...

Ontbijt in hotel Las Vicunas. Niet alleen de kamers zijn onverwarmd, er is simpelweg geen werkende verwarming in het ganse gebouw. We zitten dus warm ingeduffeld aan de ontbijt tafel...

... en drinken hete coca-thee in een poging ons te verwarmen én om de hoofdpijn, waar we allemaal in meer of mindere mate last van hebben, te verzachten.

We bezoeken het Lauca Nationaal Park, en maken onze eerste wandeling boven de 4000 meter.

Zicht op de vulkanen Pomerato en Parinacota, bij het Chungara meer.

De volgende dag zetten we onze tocht door de altiplano verder via de Salar de Surire. Het is nog steeds bijtend koud en de wind is bijwijlen stormachtig maar dat weerhoudt ons er niet van om te genieten van de onbeschrijfelijk mooie landschappen.

De plaatselijke fauna is duidelijk beter bestand tegen de ijzige koude dan wij...

We brengen de nacht door in het surrealistische stadje Colchane, dicht bij de grens met Bolivia. Ook de volgende ochtend blijft de ijzige wind de altiplano geselen.

Na nog een prachtige rit die ons tot 4800 meter hoogte voert, ruilen we de altiplano voor de Atacama woestijn. We houden een "cactus-stop" en koesteren ons als reptielen in de zon die hier terug warmte geeft en niet enkel als een ijsbol in de strakblauwe lucht hangt te stralen.

Bij de grootste geoglyf van de Atacama, El Gigante, is het een hartelijk weerzien met enkele medereizigers die de tocht door de altiplano voortijdig moesten stopzetten omwille van hoogteziekte.

Lees het vervolg van dit verslag in deel 3.